

fattelse og Indsendelse m. v. (Lovforslaget findes i Anh. A. Sp. 1077).

J. M. Hansen: Ved Lovforslagets Indbringelse yttrede jeg, hvad jeg ansaae for nødvendigt foreløbig at udtale; jeg skal derfor ikke gjentage det her, men henvise det ærede Thing dertil; nu er der kun et Par smaa Punkter, som jeg anseer det for nødvendigt at yttre mig om. Det første er, at der ved en Feil, om fra min Side eller fra Trykkeriets, veed jeg ikke, i Lovforslagets § 4, sidste Linie er kommen til at staae „tre Maaneder“ istedetfor „otte Maaneder.“ Det Andet, jeg strax vil fremhæve, er, at det, saaledes som det vil sees af Lovforslaget, har været min Mening dermed at fastsætte, at det skal være Enhver, som har Ret til at forfatte Ansøgninger, tilladt ogsaa at affatte Klager; jeg har antaget, at dette tydeligt fremgik deels deraf, at den paagjældende § i Forordningen af 1820, som forbyder dette, ikke er optaget i det foreliggende Lovudkast, og deels af den Maade, hvorpaa § 2 her er affattet; men det er meget muligt, at man for Tydelighedens Skyld bør udtale i selve Loven, at det skal være gjældende Regel.

Det var disse to Smaabemærkninger, jeg troede strax at burde gjøre.

Jessen: Jeg har ikke ret kunnet forstaae, hvorfor Sagen, efterat den i Sessionen 1859—1860 var bragt til det Stadium, hvortil den da kom, ikke af den ærede Justitsminister blev bragt til Endelighed, ved at det af begge Thing vedtagne Lovforslag indstilledes til Hs. Majestæt Kongens Sanction; det forekommer mig, at hvad der under denne Sags Behandling i det andet Thing dengang indvendtes mod Lovforslaget, saaledes som det vedtoges af Rigsdagen, ikke indeholdt særdeles stærke Grunde imod at indstille Loven til Sanction. De fremsatte Indvendinger gik i det Væsentlige ud paa, at Lovgivningsmagten derved gjorde Indgreb i Administrationens Ret, at Administrationen havde selvstændig Ret til at ordne Forholdet med Hensyn til de Ansøgninger og Klager, der indsendes til Administrationens Afgjørelse, at altsaa Ansøgninger og Klager fra det Dieblisk af, hvor de vare indgivne til Øvrigheden, og

indtil de fik deres Afgjørelse, ja endog derefter, ubelukkende vare underkastede Administrationens Bestemmelser, ubelukkende vare undergivne de Regler, som Administrationen vilde foreskrive med Hensyn til de forskjellige Dplysninger, de forskjellige Erklæringer, som den maatte ansee for nødvendige for at træffe en Afgjørelse; men det Lovforslag, som blev vedtaget i Sessionen 1859—60, gik som bekjendt ud paa, at den ved samme Ansøgere og Klager tilstaaede Ret til at blive bekjendt med de afgivne Erklæringer, først skulde indtræde, efterat det var afgjort, at Ansøgningen eller Klagen ikke kunde tages tilføje; denne Ret indtraadte da først i det Dieblisk, da Sagen paa en vis Maade var tilende, og de Erklæringer, som da søsttedes meddeelte, kunde ene og alene søsttes af det Hensyn, at de Paagjældende vilde erfare, om de afgivne Erklæringer havde været sande. Naar Erklæringen først paa dette Stadium meddeelt til Ansøger og Klager, stete der, saavidt jeg skjønner, ikke noget som helst Indgreb i Administrationens Ret, idet Administrationen jo havde taget sin Beslutning, førend Erklæringerne bleve meddeelte. Spørgsmaalet vilde altsaa kun være, om Ansøgeren eller Klageren burde kunne erholde Dplysning, om de afgivne Erklæringer vare sande, men der stete ikke nogen Standsning i den hele Sags Behandling. Det forekommer mig, at om man ogsaa vil drage Grændserne mellem den lovgivende Magts Ret og Administrationens Ret nok saa snævre, saa maa man dog altid huske paa, at der i denne Sag er en personlig Ret for Borgerne, som der ogsaa maa tages Hensyn til; ved Siden af Hensynet til Administrationen og til den lovgivende Magt staaer tillige Hensynet til at værne om den personlige Ret, som enhver Borger har, og det forekommer mig, at den snævraste Begrændsning af denne Ret dog gaer saa vidt, at han maa kunne erholde Dplysning om, hvorvidt de Erklæringer, der af vedkommende Embedsmand ere givne paa hans Ansøgning, ogsaa ere sande; thi efter min Overbeviisning kan og bør han ikke være ubeløstet fra Returs, dersom de ikke ere det. Jeg kan derfor ikke skjønne, at de Grunde, der ere blevne anførte for ikke at lade det lille meget uskyldige Lovforslag, som 1860